ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 14. októbra 2010 *

Vo veci C-535/07,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 30. novembra 2007,

Európska komisia, v zastúpení: R. Sauer a D. Recchia, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Rakúskej republike, v zastúpení: E. Riedl, E. Pürgy a K. Drechsel, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorú v konaní podporuje:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: M. Lumma a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, sudcovia L. Bay Larsen (spravodajca) a C. Toader,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. júla 2009,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 25. februára 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev vo svojej žalobe navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Rakúska republika si tým, že

— na základe ornitologických kritérií správnym spôsobom nevykonala označenie (lokalita Hanság v spolkovej krajine Burgenland) a vymedzenie (lokalita Nízke Taury v spolkovej krajine Štajersko) rakúskych území, ktoré sú z hľadiska počtu a rozlohy najvhodnejšie na ochranu vtákov, ako územia osobitnej ochrany (ďalej len „ÚOO“) v súlade s článkom 4 ods. 1 alebo 2 smernice Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva (Ú. v. ES L 103, s. 1; Mim. vyd. 15/001, s. 98, ďalej len „smernica o ‚vtáctve‘“), a

— už označeným častiam ÚOO neposkytla právnu ochranu v súlade s požiadavkami článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve“ a článku 6 ods. 2 smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (Ú. v. ES L 206, s. 7; Mim. vyd. 15/002, s. 102, ďalej len „smernica o ‚biotopoch‘“) v spojení s článkom 7 tejto smernice,

nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z uvedených ustanovení týchto smerníc.

2 Uznesením z 26. mája 2008 predseda Súdneho dvora vyhovel návrhu Spolkovej republiky Nemecko na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rakúskej republiky.

Právny rámec

Smernica o „vtáctve“

3 Článok 2 smernice o „vtáctve“ stanovuje, že „členské štáty prijmú opatrenia potrebné na zachovanie populácie druhov uvedených v článku 1 na úrovni, ktorá zodpovedá najmä ekologickým, vedeckým a kultúrnym požiadavkám, berúc do úvahy aj hospodárske a rekreačné požiadavky, alebo na prispôsobenie populácie týchto druhov tejto úrovni“.

4 Článok 3 ods. 1 smernice o „vtáctve“ stanovuje, že vzhľadom na požiadavky uvedené v článku 2 tejto smernice členské štáty prijmú opatrenia nevyhnutné na ochranu, zachovanie a obnovu dostatočnej rôznorodosti a rozlohy biotopov pre všetky druhy vtákov žijúce divoko v prírode na európskom území členských štátov, na ktoré sa vzťahuje Zmluva ES. Podľa odseku 2 písm. a) toho istého článku opatrenia, ktorých cieľom je ochrana, zachovanie a obnova biotopov a biotopov druhov, zahŕňajú najmä vytváranie chránených území.

5 Článok 4 ods. 1, 2 a 4 prvá veta smernice o „vtáctve“ stanovuje:

„1. Druhy uvedené v prílohe 1 sú predmetom zvláštnych opatrení týkajúcich sa ochrany ich biotopov, aby sa zabezpečilo ich prežitie a rozmnožovanie v areáli ich rozšírenia.

V tejto súvislosti sa venuje pozornosť:

a) druhom, ktorým hrozí vyhynutie;

b) druhom citlivým na špecifické zmeny biotopov;

c) druhom, ktoré sú považované za vzácne vzhľadom na ich malú početnosť alebo obmedzené rozšírenie v danej oblasti;

d) iným druhom, ktoré vyžadujú zvláštnu pozornosť z dôvodov špecifického charakteru ich biotopov.

Ako podklady na vyhodnotenie sa berú do úvahy trendy a kolísanie početnosti populácií.

Členské štáty klasifikujú najmä podľa počtu a veľkosti najvhodnejšie územia ako [ÚOO] na zachovanie týchto druhov, berúc do úvahy požiadavky na ich ochranu v geografických oblastiach mora a pevniny, kde platí táto smernica.

2. Členské štáty urobia podobné opatrenia pre pravidelne sa vyskytujúce sťahovavé druhy, ktoré nie sú uvedené v prílohe 1, berúc do úvahy potrebu ich ochrany v geografických oblastiach mora a pevniny, kde platí táto smernica, čo sa týka oblastí ich hniezdenia, preperovania a zimovania a miest odpočinku na ich migračných trasách. Na tento účel venujú členské štáty zvláštnu pozornosť ochrane mokradí a hlavne mokradí medzinárodného významu.

…

4. Čo sa týka ochrany oblastí uvedených vyššie v odsekoch 1 a 2, členské štáty podniknú náležité kroky na zabránenie znečistenia alebo poškodzovania biotopov alebo akýchkoľvek rušivých vplyvov pôsobiacich na vtáctvo, pokiaľ by boli vážne vzhľadom na ciele tohto článku."

Smernica o „biotopoch"

6 Článok 3 ods. 1 smernice o „biotopoch" stanovuje vytvorenie európskej ekologickej sústavy osobitných chránených území nazývanej „Natura 2000", ktorá zahŕňa takisto ÚOO klasifikované členskými štátmi podľa ustanovení smernice o „vtáctve".

7 Článok 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ znie takto:

„Členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa na osobitne chránených územiach predišlo poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené za chránené, pokiaľ by takéto rušenie bolo podstatné vo vzťahu k cieľom tejto smernice.“

8 Podľa článku 7 uvedenej smernice „záväzky vyplývajúce z článku 6 ods. 2, 3 a 4 tejto smernice nahradia akékoľvek záväzky vyplývajúce z prvej vety článku 4 ods. 4 smernice [o ‚vtáctve‘], pokiaľ ide o územia klasifikované podľa článku 4 ods. 1 alebo podobne uznané podľa článku 4 ods. 2 uvedenej smernice, a to odo dňa vykonania tejto smernice alebo oznámenia, alebo uznania členským štátom podľa smernice [o ‚vtáctve‘], ak je tento druhý dátum neskorší“.

Konanie pred podaním žaloby

9 Dňa 23. októbra 2001 zaslala Komisia Rakúskej republike výzvu, v ktorej uviedla, že Rakúska republika neklasifikovala ako ÚOO územia, ktoré sú najvhodnejšie z hľadiska počtu a rozlohy, najmä pokiaľ ide o označenie lokality Hanság a vymedzenie lokality Nízke Taury. Komisia okrem toho tvrdí, že tento členský štát ešte úplne nesplnil požiadavky smernice o „vtáctve“, ktoré majú zabezpečiť právnu ochranu ÚOO v Rakúsku.

10 Rakúska republika odpovedala na túto výzvu tak, že odovzdala Komisii najmä zoznam rôznych chránených území vtáctva s ich režimom právnej ochrany. V rámci toho zdôraznila úplné alebo čiastočné označenie niektorých ÚOO ako národné parky, prírodné rezervácie, územia chránenej krajiny, národné dedičstvo alebo zóna pokoja a súčasne existenciu zákonov alebo nariadení vydaných v rôznych spolkových krajinách v súvislosti s ochranou prírody.

11 Komisia zaslala 18. októbra 2004 Rakúskej republike dodatočnú výzvu nahrádzajúcu prvú výzvu a zdôraznila, že tak klasifikácia, ako aj vymedzenie ÚOO sú stále nesprávne a že konkrétne opatrenia právnej ochrany pre tieto územia nie sú dostatočné. Komisia najmä uviedla, že lokalita Hanság stále nebola klasifikovaná ako ÚOO a že k rozšíreniu lokality Nízke Taury ešte stále nedošlo. Takisto uviedla, že rakúske chránené územia vtáctva sú chránené buď v zásade relatívne starými nariadeniami, alebo v niektorých prípadoch nemajú žiadnu právnu ochranu. Vo väčšine právnych nástrojov ochrany nebolo možné rozoznať cieľ zachovania a konkrétnej ochrany druhov vtáctva, ktoré majú byť chránené. V tejto súvislosti je podľa Komisie nevyhnutné, aby právny rámec poskytoval objasnenie, aspoň pokiaľ ide o ciele konkrétnej ochrany vtáctva, a to aj keď sa úroveň ochrany zdá v zásade dostatočná, prostredníctvom zákazov zasahovať a povinností ochrany.

12 Listom z 21. decembra 2004 Rakúska republika zaslala svoje pripomienky, v ktorých sa vyjadrila najmä k otázke právnej ochrany dotknutých lokalít tak, že poskytla všeobecné vysvetlenie, ako aj vysvetlenie špecifické pre jednotlivé spolkové krajiny. Pokiaľ ide o posledné uvedené vysvetlenie, tento členský štát uviedol, že to, či sa nachádza v právnom akte slúžiacom ako nástroj ochrany výslovná indikácia cieľov zachovania alebo ochrany, nemôže byť rozhodujúce.

13 Keďže Komisia nebola spokojná v pripomienkami odovzdanými Rakúskou republikou, zaslala 15. decembra 2006 tomuto členskému štátu odôvodnené stanovisko, v ktorom ho vyzvala, aby si splnila povinnosti v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto stanoviska. V ňom sa uvádzalo, že pokiaľ ide o lokality Hanság a Nízke Taury, uvedený členský štát si nesplnil povinnosti. Pokiaľ ide o právne postavenie dotknutých chránených území, uvádzalo sa v ňom, že vo všeobecnosti, teda aj v prípadoch, keď ÚOO je už existujúca prírodná rezervácia a vzťahuje sa na ňu prísnejšia vnútroštátna alebo regionálna právna ochrana, zaradenie cieľov ochrany, čiže tých, ktoré sa týkajú tak druhov vtákov a špecifických požiadaviek, pokiaľ ide o ich ochranu, ako aj obnovy ich biotopov, musí byť toto právne postavenie spolu s príslušnými opatreniami a povinnosťami podstatným prvkom nariadení týkajúcich sa týchto chránených území. V prípade veľkého počtu ÚOO však ešte neexistuje akékoľvek špecifické nariadenie, ktorého cieľom by bolo zabezpečenie špeciálnej ochrany predmetnej vtáčej fauny.

14 Keďže pripomienky Rakúskej republiky v odpovedi na uvedené odôvodnené stanovisko Komisiu nepresvedčili, podala Komisia túto žalobu.

O žalobe

O prvej výhrade založenej na nedodržaní ustanovení článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve“ z dôvodu neklasifikovania lokality Hanság ako ÚOO a na nesprávnom vymedzení ÚOO Nízke Taury

15 Na úvod je potrebné pripomenúť, že článok 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“ stanovuje členským štátom povinnosť klasifikovať ako ÚOO najvhodnejšie územia z hľadiska

počtu a rozlohy na ochranu druhov uvedených v prílohe I tejto smernice a že podľa odseku 2 toho istého článku majú členské štáty klasifikovať ako ÚOO oblasti hniezdenia, preperovania a zimovania migrujúcich druhov nestanovených v uvedenej prílohe, ktoré pravidelne prilietajú, ako aj miesta odpočinku na ich migračných trasách (rozsudok zo 6. marca 2003, Komisia/Fínsko, C-240/00, Zb. s. I-2187, bod 16).

O neklasifikovaní lokality Hanság ako ÚOO

– Argumentácia účastníkov konania

16 Komisia v prvom rade tvrdí, že Rakúska republika nedodržala svoju povinnosť klasifikovať lokalitu Hanság v súlade s požiadavkami smernice o „vtáctve“. Táto lokalita totiž bola identifikovaná ako najvhodnejšie územie na ochranu niektorých druhov vtáctva, ako najmä dropa fúzatého (*Otis tarda*), kane popolavej (*Circus pygargus*) a myšiarky močiarnej (*Asio flammeus*).

17 Rakúska republika odpovedá, že lokalitu Hanság už nemožno v súčasnosti považovať za najvhodnejšiu lokalitu na ochranu druhov citovaných Komisiou. Iné územia, odlišné od tejto lokality, sa stali pre tieto druhy významnejšie. Tento členský štát však uznáva, že rozšírenie hraníc uvedenej lokality, ktorej hlavná časť už podlieha režimu ochrany stanovenému článkom 6 ods. 2 až 4 smernice o „biotopoch“ z dôvodu, že je označená ako lokalita Natura 2000, je z vecného hľadiska dôvodné. Keďže však táto lokalita Natura 2000 a tam sa nachádzajúce druhy vtákov už podliehajú režimu ochrany zavedenému uvedenými ustanoveniami, oneskorenie v tejto súvislosti

nepredstavuje podľa žalovaného členského štátu žiadne riziko. Okrem toho nedošlo k žiadnemu zhoršeniu lokality Hanság. Napokon nariadením vlády spolkovej krajiny Burgenland z 3. júna 2008, ktoré bolo oznámené Komisii, bola táto lokalita vyhlásená podľa smernice o „vtáctve“ za „európske chránené územie Wassen-Hanság“.

18 V dôsledku toho sa Rakúska republika domnieva, že v každom prípade porušenie smernice o „vtáctve“ už neexistuje a že preto by malo dôjsť k späťvzatiu žaloby v tejto časti.

– Posúdenie Súdnym dvorom

19 Je potrebné uviesť, že počas konania pred podaním žaloby Rakúska republika pripustila potrebu vykonať klasifikáciu lokality Hanság ako ÚOO a oznámila Komisii svoj zámer skutočne vykonať označenie uvedenej lokality.

20 Okrem toho je nesporné, že po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku lokalita Hanság bola klasifikovaná podľa smernice o „vtáctve“ ako „európske chránené územie“ nariadením vlády spolkovej krajiny Burgenland.

21 Nezdá sa byť teda sporné, že lokalita Hanság patrí medzi lokality, ktoré sú najvhodnejšie vzhľadom na ochranu predmetných druhov, na ktoré sa vzťahuje príloha I smernice o „vtáctve“ a na ktoré sa odkazuje v článku 4 ods. 1 tejto smernice a že uvedená lokalita musí v dôsledku toho byť klasifikovaná ako ÚOO na základe tejto smernice.

22 Keďže existencia nesplnenia povinnosti sa musí posudzovať podľa situácie členského štátu ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku a Súdny dvor nemôže prihliadať na neskoršie zmeny (pozri najmä rozsudok z 11. januára 2007, Komisia/Írsko, C-183/05, Zb. s. I-137, bod 17), je potrebné konštatovať, že keďže ku klasifikácii uvedenej v bode 20 tohto rozsudku došlo po uplynutí uvedenej lehoty, výhrada založená na neexistencii klasifikácie lokality Hanság ako ÚOO v rozpore s článkom 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“ je dôvodná.

23 Konštatovanie uvedené v predchádzajúcom bode nemôže byť ovplyvnené skutočnosťou, že Rakúska republika naďalej pred Súdnym dvorom tvrdila, navyše bez toho, aby dostatočne preukázala svoje tvrdenia uvádzané v tejto súvislosti, že v porovnaní s inými lokalitami sa už lokalita Hanság nepovažuje za najvhodnejšiu na ochranu dropa fúzatého, kane popolavej a myšiarky močiarnej.

24 Uvedené konštatovanie nemôže byť spochybnené ani skutočnosťou, aj keby sa preukázala ako pravdivá, že uvedená lokalita už jednak bola z veľkej časti chránená podľa smernice o „biotopoch“ v rámci siete Natura 2000 a jednak nedošlo k žiadnemu jej zhoršeniu. Na jednej strane, keďže sú totiž právne režimy smernice o „vtáctve“ a smernice o „biotopoch“ rozdielne, členský štát sa nemôže vyhnúť povinnostiam, ktoré mu vyplývajú z článku 4 ods. 1 a 2 smernice o „vtáctve“ tým, že sa bude odvolávať na iné opatrenia, ako sú opatrenia stanovené v tejto smernici (rozsudok z 28. júna 2007, Komisia/Španielsko, C-235/04, Zb. s. I-5415, bod 79). Na druhej strane okolnosť, že v dotknutej lokalite nedošlo k žiadnemu zhoršeniu, nie je takej povahy, že by spochybnila povinnosť uloženú členským štátom klasifikovať lokality ako ÚOO

(pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, C-418/04, Zb. s. I-10947, bod 38).

O nesprávnom vymedzení ÚOO Nízke Taury

– Argumentácia účastníkov konania

25 Komisia konštatovala, že ÚOO Nízke Taury, ktoré malo v roku 1999 rozlohu 137 742 hektárov, bolo v máji 2001 zmenšené na približne 87 000 hektárov a tvrdí, že vymedzenie tohto územia je nedostatočné vzhľadom na požiadavky ochrany stanovené v článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve" pre tam uvedené druhy vtákov. V predmetnom prípade ide najmä o druhy ako kulík vrchovský (*Charadrius morinellus*), hlucháň obyčajný (*Tetrao urogallus*), pôtik kapcavý (*Aegolius funereus*), kuvičok vrabčí (*Glaucidium passerinum*), ďateľ čierny (*Dryocopus martius*), ďubník trojprstý (*Picoides tridactylus*), žlna sivá (*Picus canus*), ako aj jariabok hôrny (*Bonasa bonasia*).

26 Rakúska republika podľa Komisie ešte stále vedecky nepreukázala, že pôvodné vymedzenie lokality Nízke Taury je potrebné považovať za technicky nesprávne.

27 Rakúska republika tvrdí, že s cieľom zabezpečiť ochranu kulíka vrchovského spolková krajina Štajersko v priebehu roka 2008 rozšírila ÚOO Nízke Taury. Toto rozšírenie,

ktoré sa opieralo o vedecké štúdie, navyše umožnilo splniť podmienky uvedené v článku 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“, pretože územia najvhodnejšie z hľadiska počtu a rozlohy na ochranu dotknutých chránených druhov boli klasifikované ako ÚOO.

– Posúdenie Súdnym dvorom

28 Je potrebné uviesť, že ÚOO Nízke Taury, ktorého plocha bola najprv zmenšená zo 137 742 hektárov na približne 87 000 hektárov, bola potom rozšírená na 101 880 hektárov v roku 2008, teda po dátume uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, podľa ktorého sa musí posúdiť, ako sa pripomína v bode 22 tohto rozsudku, nesplnenie povinnosti uvádzané Komisiou.

29 Podľa samotnej Rakúskej republiky bolo toto rozšírenie odôvodnené požiadavkou zabezpečiť primeranú ochranu kulíka vrchovský, druhu uvedeného v prílohe I smernice o „vtáctve“.

30 V každom prípade je tiež potrebné len konštatovať, že v čase uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku bola rozloha predmetnej ÚOO nedostatočná vzhľadom na požiadavky ochrany uvedené v článku 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“.

31 V dôsledku toho je potrebné uznať prvú výhradu založenú na porušení článku 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“.

O druhej výhrade založenej na nedodržaní ustanovení článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve“ a článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ v spojení s článkom 7 smernice z dôvodu nedostatočnej právnej ochrany poskytovanej časti už klasifikovaných ÚOO

O prípustnosti

– Argumentácia účastníkov konania

32 Rakúska republika tvrdí, že Komisia na jednej strane rozšírila predmet žaloby a na druhej strane neposkytla dostatok argumentov preukazujúcich existenciu konkrétnych nesplnení povinností týkajúcich sa určených lokalít ochrany.

33 Pokiaľ ide o prvý bod, uvedený členský štát tvrdí, že kým odôvodnené stanovisko sa netýkalo už označených „nariadení týkajúcich sa európskych chránených území“, žaloba odkazuje takisto na údajné nesplnenia povinností vyplývajúcich z predmetnej smernice týkajúcich sa týchto nariadení. Okrem toho výhrady uvedené v odôvodnenom stanovisku zahŕňali nedodržanie povinnosti stanoviť ciele ochrany pre každé ÚOO, zaručiť záväznými opatreniami ciele ochrany, ako aj vyhotoviť mapy v záväznej forme, ktoré by boli vhodne zverejnené. Na druhej strane podstatné požiadavky týkajúce sa právneho postavenia ÚOO boli značne rozšírené v tom zmysle, že Komisia požaduje, aby nariadenia týkajúce sa týchto ÚOO obsahovali povinnosti a zákazy špecifické pre lokality a presné druhy, ako aj konkrétne opatrenia s cieľom zabezpečiť dodržiavanie relevantných ustanovení smernice o „vtáctve“ a smernice o „biotopoch“.

34 Rakúska republika napríklad uvádza najmä to, že výhrada založená na tom, že právna úprava týkajúca sa európskych chránených území prijatá spolkovými krajinami Štajersko a Dolné Rakúsko nespĺňa požiadavky práva Únie a nezodpovedá tomu, čo Komisia uviedla v odôvodnenom stanovisku. Okrem toho, čo sa týka spolkovej krajiny Salzbursko, Komisia v dodatočnej výzve neuviedla, že právne postavenie ÚOO tejto spolkovej krajiny bolo nedostatočné, a napokon uviedla po prvýkrát v odôvodnenom stanovisku len lokalitu Salzachauen ako ÚOO bez dostatočného právneho postavenia ochrany.

35 Pokiaľ ide o druhý bod, Rakúska republika tvrdí, že ani odôvodnené stanovisko, ani žaloba neumožňujú zistiť, aké nesplnenie povinnosti Komisia vytýka a ktorých ÚOO sa týka. V dôsledku toho tento členský štát nebol schopný účinne sa brániť. Okrem toho, keďže obsah a rozsah opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s povinnosťami uloženými smernicou o „vtáctve" a smernicou o „biotopoch" nebol určený, proti Rakúskej republike bude možné počas neobmedzeného obdobia začať konanie o nesplnení povinností vyplývajúcich z rozsudku vydaného v tomto konaní, v rámci ktorého sa bude konštatovať nesplnenie povinnosti, ktoré je predmetom tejto žaloby.

36 Pokiaľ ide najprv o spolkovú krajinu Burgenland, Komisia teda nespresnila, ktoré lokality nemajú primerané postavenie ochrany. Komisia ďalej len kvalifikovala právne postavenie lokalít spolkovej krajiny Horné Rakúsko ako nedostatočné. Napokon, pokiaľ ide o spolkovú krajinu Tirolsko, Komisia vychádzala z príkladu lokality Tiroler Lechtal a považovala všetky ustanovenia, ktoré boli prijaté na účely ochrany lokalít Natura 2000 v Tirolsku za všeobecné ustanovenia nezabezpečujúce dostatočné postavenie ochrany.

37 Pokiaľ ide o prvý bod, Komisia odpovedá, že žaloba a odôvodnené stanovisko sú v podstate zhodné, pokiaľ ide o výhradu založenú na nedostatku postavenia ochrany poskytovaného časti už klasifikovaných ÚOO. Preto existujúce nariadenia týkajúce sa

európskych chránených území neboli vylúčené zo sporu. Navyše povinnosti a zákazy týkajúce sa ÚOO sú v každom prípade pre Rakúsku republiku záväzné. V dôsledku toho tvrdenie, podľa ktorého výrok odôvodneného stanoviska nezahŕňa špecificky výhradu týkajúcu sa nedostatočnej úrovne ochrany v spolkových krajinách Štajersko a Dolné Rakúsko, je potrebné odmietnuť. Napokon, hoci je pravda, že právne postavenie v spolkovej krajine Salzbursko nie je uvedené v dodatočnej výzve, uvedený členský štát nemôže dôvodne dospieť k záveru, že výhrada formulovaná ako príklad postavenia ochrany ÚOO v spolkovej krajine Burgenland neplatí tiež pre právnu úpravu spolkovej krajiny Salzbursko a konkrétne pre lokalitu Salzachauen.

38 Pokiaľ ide o druhý bod, Komisia tvrdí, že odôvodnené stanovisko by sa malo vnímať v širšom zmysle, a to tak, že úroveň ochrany, ktorá sa má dosiahnuť, bola kvalitatívne definovaná určenými požiadavkami umožňujúcimi Rakúskej republike jasne zistiť, pre ktoré ÚOO sú potrebné ďalšie opatrenia na prebratie a v akej forme by malo dôjsť k tomuto prebratiu. To je presnejšie vysvetlené v žalobe, a to pre každú dotknutú spolkovú krajinu a každé dotknuté ÚOO, pričom to nemení predmet sporu. Tento členský štát bol schopný v tejto súvislosti ľahko sa brániť a napokon túto možnosť aj vo veľkej miere využil.

39 Komisia napokon tvrdí, že žaloba neponecháva žiadne pochybnosti o tom, že k dátumu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku žiadne ÚOO spolkových krajín Burgenland a Dolné Rakúsko nemalo primerané postavenie ochrany, pričom ide o územia, pre ktoré nebol stanovený žiadny špecifický cieľ ochrany alebo zachovania. Neexistencia špecifických cieľov ochrany a zachovania, týkajúcich sa každého druhu vtáctva, platí aj pre lokalitu Tiroler Lechtal. Okrem toho postavenie ochrany je nedostatočné v jedenástich územiach Natura 2000 označených orgánmi tejto spolkovej krajiny.

– Posúdenie Súdnym dvorom

40 Je potrebné pripomenúť, že predmet žaloby o nesplnenie povinnosti je vymedzený odôvodneným stanoviskom Komisie, takže žaloba musí byť založená na tom istom odôvodnení a žalobných dôvodoch ako toto odôvodnené stanovisko (pozri rozsudok z 9. novembra 2006, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-236/05, Zb. s. I-10819, bod 10 a citovanú judikatúru).

41 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry výzva adresovaná Komisiou členskému štátu a potom odôvodnené stanovisko vydané Komisiou vymedzujú predmet sporu, ktorý už nemôže byť ďalej rozšírený. Možnosť dotknutého členského štátu predložiť svoje pripomienky predstavuje totiž dôležitú záruku stanovenú v Zmluve, a to aj v prípade, že daný štát usúdi, že ju nevyužije, a jej dodržanie je podstatnou formálnou podmienkou konania o nesplnení povinnosti členským štátom. V dôsledku toho sa odôvodnené stanovisko a žaloba Komisie musia zakladať na rovnakých výhradách, ako sú uvedené vo výzve, ktorou sa začalo konanie pred podaním žaloby. Pokiaľ nejde o taký prípad, nemôže byť takáto vada považovaná za napravenú na základe skutočnosti, že žalovaný členský štát následne vyjadril svoje pripomienky k odôvodnenému stanovisku (pozri rozsudok z 18. decembra 2007, Komisia/Španielsko, C-186/06, Zb. s. I-12093, bod 15 a citovanú judikatúru).

42 Okrem toho odôvodnené stanovisko a žaloba musia uviesť výhrady podrobným a koherentným spôsobom, aby umožnili členskému štátu a Súdnemu dvoru správne pochopiť rozsah vytýkaného porušenia práva Únie, čo je nevyhnutnou podmienkou toho, aby uvedený štát mohol vhodne uplatniť svoje dôvody obrany a aby mohol Súdny dvor preveriť existenciu namietaného nesplnenia povinnosti (pozri rozsudok z 18. decembra 2007, Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 18).

O rozšírení predmetu žaloby

43 V prvom rade je potrebné konštatovať, že hoci odôvodnené stanovisko uvádza, že pre veľký počet ÚOO stále nebolo vydané žiadne špecifické nariadenie, ktoré v zásade v Rakúsku býva vo forme „nariadenia o európskom chránenom území“, ktorého cieľom je zabezpečiť ochranu predmetnej vtáčej fauny, je formulované spôsobom, ktorý nevylučuje, aby ÚOO pre ktoré existuje „nariadenie o európskom chránenom území“, boli zahrnuté v tomto stanovisku. V tejto súvislosti možno najmä pripomenúť, že následne po vydaní uvedeného stanoviska Rakúska republika informovala Komisiu o tom, že chránené územie vtáctva Flachwasserbiotop Neudenstein bolo vyhlásené v roku 2005 za európske chránené územie nariadením vlády spolkovej krajiny Korutánsko z 23. mája 2005 (LGBl. č. 47/2005).

44 V druhom rade je potrebné uviesť, že keď žaloba Komisie uvádza, že nariadenia týkajúce sa ÚOO musia obsahovať povinnosti a zákazy, ktoré sú špecifické pre presné lokality a druhy, ako aj konkrétne opatrenia s cieľom zabezpečiť dodržiavanie relevantných ustanovení smernice o „vtáctve“ a smernice o „biotopoch“, v podstate preberá znenie odôvodneného stanoviska. V ňom sa totiž uvádza, že „vo všeobecnosti… zahrnutie cieľov ochrany, teda druhov vtákov a špecifických požiadaviek týkajúcich sa ich ochrany a obnovy ich biotopov musí spolu so zodpovedajúcimi opatreniami a povinnosťami byť podstatným prvkom nariadení týkajúcich sa týchto chránených území“.

45 V treťom rade výhrada založená na tom, že nariadenia týkajúce sa európskych chránených území prijaté spolkovými krajinami Štajersko a Dolné Rakúsko nespĺňajú požiadavky práva Únie, sa nenachádza v odôvodnenom stanovisku, a musí byť teda vyhlásená za neprípustnú.

46 Pokiaľ ide o výhradu založenú na nedostatočnom právnom postavení ochrany ÚOO spolkovej krajiny Salzbursko a najmä lokality Salzachauen, je nesporné, že dodatočná výzva neobsahovala žiadnu zmienku o situácii v tejto spolkovej krajine ani, konkrétne, o situácii uvedenej lokality. V dôsledku toho je žaloba takisto neprípustná v rozsahu, v akom sa týka právneho postavenia ochrany ÚOO spolkovej krajiny Salzbursko.

47 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom sa týka právneho režimu ochrany ÚOO spolkových krajín Salzbursko, Štajersko a Dolné Rakúsko.

O neexistencii presnosti a koherentnosti

48 Je nesporné, že Komisia vytýka Rakúskej republike, že neposkytla časti už klasifikovaných ÚOO právnu ochranu, ktorá by bola v súlade s požiadavkami práva Únie. Na podporu tejto výhrady Komisia uvádza, aké sú podľa nej nedostatky systému právnej ochrany ÚOO, ktorý je v platnosti v Rakúsku. V tejto súvislosti Komisia uvádza svoju výhradu všeobecne, pričom odkazuje na situácii existujúcu v rôznych spolkových krajinách uvedeného členského štátu.

49 Nezdá sa teda, že by táto výhrada formulovaná uvedeným spôsobom bola nepresná alebo nekoherentná.

50 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že hoci odôvodnené stanovisko musí obsahovať koherentný a podrobný výklad dôvodov, ktoré viedli Komisiu k presvedčeniu, že predmetný členský štát si nesplnil jednu z povinností, ktoré mu vyplývajú zo Zmluvy, Komisia však nie je povinná uviesť v tomto stanovisku opatrenia, ktoré umožňovali

odstrániť vytýkané nesplnenie povinnosti (pozri rozsudok z 2. júna 2005, Komisia/Grécko, C-394/02, Zb. s. I-4713, bod 21 a citovanú judikatúru). Komisia takisto nie je povinná uviesť takéto opatrenia v žalobe.

51 Pokiaľ ide o údajnú nedostatočnosť dôkazov na preukázanie neprimeranosti režimu ochrany ÚOO v spolkových krajinách Burgenland, Horné Rakúsko a Tirolsko, je potrebné ju skúmať v rámci posúdenia vo veci samej.

52 V dôsledku toho je potrebné domnievať sa, že žaloba o nesplnenie povinnosti je prípustná v hraniciach uvedených v bode 47 tohto rozsudku.

O veci samej

– Argumentácia účastníkov konania

53 Komisia tvrdí, že časť už klasifikovaných ÚOO v Rakúsku nemá právnu ochranu v súlade s požiadavkami uvedenými v článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve“ a článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ v spojení s jej článkom 7. V tejto súvislosti tvrdí, že povinnosti alebo zákazy vyplývajúce z týchto ustanovení, ktoré musia byť nielen špecifické pre ÚOO a presné druhy, ale takisto musia mať záväznú formu, ako aj byť predmetom dostatočného zverejnenia, by mali byť uvedené v tom istom samotnom záväznom právnom akte, ktorý stanovuje pre každé ÚOO chránené druhy a biotopy,

ako aj ciele ochrany. Právne postavenie ochrany ÚOO je teda všeobecne nedostatočné, ak sa klasifikácia ÚOO viaže na existujúcu prírodnú rezerváciu alebo iný typ klasifikovanej lokality, chránenú vnútroštátnymi alebo regionálnymi opatreniami.

54 Rakúska republika najprv odpovedá, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého povinnosti alebo zákazy týkajúce sa rôznych druhov vtáctva musia mať záväznú formu a byť predmetom dostatočného zverejnenia, je v tejto všeobecnej formulácii prebytočné. Žiadne pravidlo ďalej nestanovuje, že uvedené povinnosti alebo zákazy majú byť obsiahnuté v tom istom záväznom právnom akte, ktorý stanovuje pre každé ÚOO chránené druhy a biotopy, ako aj ciele ochrany. Okrem toho tvrdenie, podľa ktorého ciele ochrany v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 smernice o „vtáctve" musia byť zakotvené v takom právnom akte, nie je ničím podložené. Nakoniec žalovaný členský štát zdôrazňuje, že vzhľadom na to, že ochrana prírodných rezervácií sa vzťahuje všeobecne na všetky druhy zvierat a rastlín, ako aj na ich biotopy a krajinu, zákazy akéhokoľvek zásahu sú širšie ako pre „európske chránené územia", ktoré vo všeobecnosti majú chrániť presné druhy a biotopy.

55 Spolková republika Nemecko vo vyjadrení vedľajšieho účastníka konania uvádza, že smernica o „vtáctve" a smernica o „biotopoch" nevyžadujú, aby opatrenia ochrany a zachovania spočívali v špecifických povinnostiach alebo zákazoch, teda aby sa týkali určených území a predmetov ochrany. Aj keby členské štáty boli povinné prijať takéto povinnosti a zákazy, tieto smernice vôbec neobsahujú príkazy s určitým stupňom konkretizácie. Z uvedených ustanovení smernice takisto ani nevyplýva povinnosť prináležiaca členským štátom stanoviť „ciele ochrany, ktoré sa majú dosiahnuť", ktorá by mala záväznú povahu, a o to menej povinnosť definovať ich v samotnom právnom akte, ktorý upravuje predmety ochrany a špecifické povinnosti a zákazy, ktoré sa majú dodržiavať.

– Posúdenie Súdnym dvorom

56 Podľa judikatúry Súdneho dvora článok 4 ods. 1 a 2 smernice o „vtáctve“ ukladá členským štátom, aby poskytli ÚOO právne postavenie ochrany spôsobilé zabezpečiť najmä prežitie a rozmnožovanie druhov vtáctva uvedených v prílohe I tejto smernice, ako aj rozmnožovanie, preperovanie a zimovanie migrujúcich druhov nestanovených v uvedenej prílohe, ktoré pravidelne prilietajú (pozri rozsudok z 18. marca 1999, Komisia/Francúzsko, C-166/97, Zb. s. I-1719, bod 21; z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, už citovaný, bod 153, a z 11. decembra 2008, Komisia/Grécko, C-293/07, bod 22).

57 Je takisto nesporné, že článok 4 smernice o „vtáctve“ stanovuje režim, ktorý je špecificky cielený a posilnený, tak pre druhy uvedené v jej prílohe I, ako aj pre migrujúce druhy, čo je odôvodnené tým, že ide o najohrozenejšie druhy a druhy predstavujúce spoločné dedičstvo Európskej únie (rozsudky z 11. júla 1996, Royal Society for the Protection of Birds, C-44/95, Zb. s. I-3805, bod 23; z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, už citovaný, bod 46, a z 11. decembra 2008, Komisia/Grécko, už citovaný, bod 23).

58 Podľa článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“, v ktorom sú uvedené rovnaké povinnosti, ako sú tie, ktoré vyplývajú z článku 4 ods. 4 prvej vety smernice o „vtáctve“, čo sa týka klasifikovaných území, právne postavenie ochrany ÚOO musí takisto zaručovať, aby nedochádzalo v týchto územiach k zhoršovaniu prírodných biotopov a biotopov druhov, ako aj k podstatným zásahom, pokiaľ ide o druhy, pre ktoré boli uvedené územia klasifikované (pozri rozsudok z 27. februára 2003, Komisia/Belgicko, C-415/01, Zb. s. I-2081, bod 16, a z 11. decembra 2008, Komisia/Grécko, už citovaný, bod 24).

59 Okrem toho ochrana ÚOO sa nesmie obmedzovať na opatrenia, ktoré majú zabrániť vonkajším zásahom a rušivým vplyvom spôsobeným človekom, ale musí tiež podľa existujúcej situácie zahŕňať pozitívne opatrenia na ochranu a zlepšenie stavu lokality (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, už citovaný, bod 154).

60 V zmysle článku 249 tretieho odseku ES, teraz článku 288 tretieho odseku ZFEÚ, je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Z toho vyplýva, že Rakúska republika, tak ako každý iný členský štát, má možnosť výberu formy a metódy implementácie smernice o „vtáctve“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, už citovaný, bod 157).

61 Hoci je pravda, že presnosť prebratia má, pokiaľ ide o smernicu o vtáctve, osobitnú dôležitosť, keďže správa spoločného dedičstva je zverená jednotlivým členským štátom na ich územiach (pozri rozsudok z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, už citovaný, body 64 a 159), nemôže v každom prípade nútiť členské štáty zahrnúť povinnosti a zákazy vyplývajúce z článku 4 ods. 1 a 2 smernice o „vtáctve“ a článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ v právnom akte, ktorý stanoví pre každé ÚOO chránené druhy a biotopy, ako aj ciele ochrany.

62 Pokiaľ ide o uvedené povinnosti, o ktorých Komisia tvrdí, že musia byť pozitívne a špecifické pre ÚOO, ako aj pre presné druhy, z bodu 59 tohto rozsudku, ako aj z bodu 34 rozsudku z 20. októbra 2005, Komisia/Spojené kráľovstvo (C-6/04, Zb. s. I-9017) vyplýva, že prijatie pozitívnych opatrení na ochranu a zlepšenie stavu ÚOO nemá systematickú povahu, ale závisí od konkrétnej situácie dotknutej ÚOO.

63 Pokiaľ ide o zákazy, ktoré by údajne mali byť špecifické pre ÚOO a presné druhy, hoci je pravda, že napríklad ochrana ÚOO proti činnostiam jednotlivcov si vyžaduje, aby bolo jednotlivcom preventívne zabránené uskutočniť prípadne škodlivé činnosti (rozsudok z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, už citovaný, bod 208), nezdá sa, že by realizácia tohto cieľa nevyhnutne vyžadovala vydanie špecifických zákazov pre každé ÚOO a ani, ako vyplýva z bodu 20 rozsudku zo 7. decembra 2000, Komisia/Francúzsko (C-374/98, Zb. s. I-10799), pre každý presný druh.

64 Pokiaľ ide o identifikáciu chránených druhov a biotopov v každom ÚOO, je potrebné uviesť, že tak ako vymedzenie ÚOO musí mať nespochybniteľnú záväznú formu (pozri rozsudok Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 22), identifikácia druhov, ktoré odôvodnili klasifikáciu uvedeného ÚOO, musí zodpovedať tej istej požiadavke. Keby to tak totiž nebolo, existovalo by riziko, že by cieľ ochrany vyplývajúci z článku 4 ods. 1 a 2 smernice o „vtáctve“, ako aj z článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ v spojení s článkom 7 tejto smernice nebol úplne dosiahnutý.

65 Pokiaľ ide o ciele ochrany, z bodov 20 a 21 už citovaného rozsudku zo 7. decembra 2000, Komisia/Francúzsko, vyplýva, že právne postavenie ochrany, ktoré majú mať ÚOO, neimplikuje, že tieto ciele musia byť špecifikované pre každý posudzovaný druh samostatne. Okrem toho vzhľadom na to, čo sa uvádza v bodoch 60 a 61 tohto rozsudku, nemožno sa v každom prípade domnievať, že ciele ochrany sa musia nachádzať v tom istom právnom akte, ktorý sa týka chránených druhov a biotopov v určenom ÚOO.

66 Pokiaľ ide o údajnú nedostatočnosť právneho postavenia ochrany ÚOO viažuceho sa na existujúcu prírodnú rezerváciu alebo iný typ klasifikovanej lokality, ktoré sú chránené vnútroštátnymi alebo regionálnymi opatreniami, je potrebné pripomenúť, že ako bolo uvedené v bode 57 tohto rozsudku, článok 4 smernice o „vtáctve“ stanovuje režim, ktorý je špecificky cielený a posilnený, tak pre druhy uvedené v jej prílohe I,

ako aj pre migrujúce druhy. Takto je teda vymedzená špecifickosť režimu ochrany, ktorý musia mať ÚOO v porovnaní s menej prísnym režimom všeobecnej ochrany stanoveným v článku 3 smernice o „vtáctve“ pre všetky druhy vtáctva v nej uvedené (pozri v tomto zmysle rozsudok Royal Society for the Protection of Birds, už citovaný, body 19 a 24). Z toho však nevyplýva, že iba špecificky definovaný právny režim, zavedený pre každé ÚOO, by mal byť schopný účinne chrániť tento druh lokality.

67 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že v predmetnom prípade nebola preukázaná dôvodnosť výhrady založenej na tom, že žalovaný členský štát si nesplnil povinnosti všeobecnej povahy uvedené v článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve“ a v článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ v spojení s článkom 7 tejto smernice.

68 Je preto potrebné preskúmať dôvodnosť žaloby o nesplnení povinnosti vzhľadom na právnu úpravu platnú v rôznych spolkových krajinách v čase uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku a v hraniciach upresnených v bode 47 tohto rozsudku.

Spolková krajina Burgenland

– Argumentácia účastníkov konania

69 Komisia tvrdí, že keďže územia Natura 2000 neboli transformované na európske chránené územia a nebolo im poskytnuté právne postavenie, aké majú európske chránené územia, neexistuje primerané postavenie ochrany pre ÚOO spolkovej krajiny Burgenland.

70 Rakúska republika uvádza niektoré lokality, v prípade ktorých tvrdí, že nariadenia, ktorými boli klasifikované ako európske chránené územia, sa práve pripravujú. Iba lokalita Auwiesen Zickenbachtal bol označená ako „európske chránené územie Auwiesen Zickenbachtal“, a to nariadením vlády spolkovej krajiny Burgenland z 23. marca 2008.

– Posúdenie Súdnym dvorom

71 Z argumentácie účastníkov konania, ako aj z listu zaslaného 20. februára 2007 Rakúskou republikou Komisii v odpovedi na odôvodnené stanovisko vyplýva, že v čase uplynutia v ňom stanovenej lehoty žiadne ÚOO nebolo v spolkovej krajine Burgenland klasifikované. Druhá výhrada sa však týka, ako už bolo uvedené v žalobných návrhoch, iba už klasifikovaných ÚOO.

72 V dôsledku toho je teda táto výhrada v rozsahu, v akom sa týka situácie v uvedenej spolkovej krajine, bezpredmetná a musí sa zamietnuť.

Spolková krajina Viedeň

– Argumentácia účastníkov konania

73 Komisia tvrdí, že štyri ÚOO tejto spolkovej krajiny, ktoré boli klasifikované až 17. októbra 2007, nemajú právne postavenie poskytujúce im dostatočnú ochranu.

74 Rakúska republika odpovedá, že uvedené ÚOO sú chránené v súlade s požiadavkami článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve“, ako aj článku 6 ods. 2 a článku 7 smernice o „biotopoch“.

– Posúdenie Súdnym dvorom

75 Je nesporné, že lokality, o ktoré ide v tejto veci, neboli predmetom klasifikácie ako ÚOO v lehote stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

76 Za týchto okolností z toho istého dôvodu, ako je ten, ktorý je uvedený v bode 71 tohto rozsudku, je potrebné odmietnuť druhú výhradu v rozsahu, v akom sa týka situácie v spolkovej krajine Viedeň.

Spolková krajina Korutánsko

– Argumentácia účastníkov konania

77 Podľa Komisie právne postavenie európskeho chráneného územia vtáctva Flachwasserbiotop Neudenstein, čo je jediné ÚOO, ktoré bolo klasifikované pred uplynutím lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku nemožno považovať za také, že poskytuje dostatočnú ochranu tejto zóny z dôvodu, že interná právna úprava nestanovuje ani špecifické opatrenia a ciele ochrany, týkajúce sa konkrétne dotknutých druhov vtáctva, ani kartografické vyobrazenie tejto ÚOO.

78 Rakúska republika len potvrdila existenciu uvedeného ÚOO.

– Posúdenie Súdnym dvorom

79 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že článok 2 nariadenia vlády spolkovej krajiny Korutánsko z 23. mája 2005 týkajúci sa uvedeného ÚOO stanovuje, že keďže podmienky ochrany stanovené v článku 2 nariadenia tej istej vlády z 8. novembra 1994, uverejneného v úradnom vestníku uvedenej spolkovej krajiny č. 92/1994, zaručujú dostatočnú ochranu, nie je potrebné stanoviť dodatočné povinnosti, zákazy, obmedzenia povolení a ochranné opatrenia pre európske chránené územie Flachwasserbiotop Neudenstein.

80 Okrem toho článok 3 toho istého nariadenia z 23. mája 2005 stanovuje, že tento článok sa týka ochrany, rozvoja alebo obnovy stavu ochrany chránených druhov uvedených v prílohe.

81 V tomto kontexte vzhľadom na úvahy uvedené v bode 65 tohto rozsudku a vzhľadom na neexistenciu dôkazu o tom, že by si realizácia cieľov ochrany druhov vtáctva uvedených v článku 4 ods. 1 a 2 smernice o „vtáctve“, medzi ktoré patria druhy uvedené v prílohe uvedeného nariadenia, vyžadovala v predmetnom prípade podrobnejšie ustanovenia, ako sú tie, ktoré boli prijaté vládou spolkovej krajiny Korutánsko, musí byť výhrada Komisie v tejto časti zamietnutá.

82 Pokiaľ ide o údajnú neexistenciu kartografického vyobrazenia uvedeného ÚOO, je potrebné konštatovať, že hoci takéto vyobrazenie môže poskytnúť jasné vymedzenie lokality, nepredstavuje, ako uviedla generálna advokátka v bode 84 svojich návrhov, jedinú možnú a spoľahlivú formu vymedzenia lokality.

83 Preto výhrada Komisie musí byť z tohto hľadiska zamietnutá ako celok.

84 Je teda potrebné zamietnuť druhú výhradu v rozsahu, v akom sa týka situácie v spolkovej krajine Korutánsko.

Spolková krajina Horné Rakúsko

– Argumentácia účastníkov konania

85 Komisia tvrdí, že režim ochrany platný v jedenástich oznámených ÚOO tejto spolkovej krajiny je nedostatočný. Na jednej strane neexistuje žiadna právna úprava týkajúca sa ÚOO Maltsch, Wiesengebiete im Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal a Untere Traun. Na druhej strane právna úprava uplatniteľná na ÚOO Traun-Donau-Auen, Ettenau, Frankinger Moos, Dachstein, Unterer Inn a Nationalpark Kalkalpen neposkytuje primeranú ochranu.

86 Komisia tvrdí, že čo sa týka ÚOO Ettenau, Traun-Donau-Auen a Frankinger Moos, existujú všeobecné nariadenia týkajúce sa prírodných rezervácií, ktoré upravujú

v posledných dvoch uvedených prípadoch iba povolené zásahy. Pokiaľ ide o ÚOO Dachstein, Unterer Inn a Nationalpark Kalkalpen, vzťahujú sa na ne špecifické nariadenia týkajúce sa európskych chránených území, ktoré v podstate stanovujú iba všeobecný zákaz zásahov.

87 Rakúska republika uvádza, že chýbajúce nariadenia vláda spolkovej krajiny Horné Rakúsko práve pripravuje. Odmieta však tvrdenie Komisie, podľa ktorého všetky ÚOO tejto spolkovej krajiny nemajú dostatočné postavenie ochrany. ÚOO, ktoré sú v súčasnosti chránené ako prírodné rezervácie požívajú teda podľa článku 25 zákona z roku 2001 o ochrane prírody a krajiny Horného Rakúska (Oö. Natur-und Landschaftsschutzgesetz 2001, LGBl. č. 129/2001) absolútnu ochranu presahujúcu požiadavky smernice o „vtáctve". Okrem toho tento členský štát cituje ako prípady ÚOO, ktoré majú dostatočné postavenie ochrany, napríklad ÚOO Dachstein a Nationalpark Kalkalpen, pričom uvádza sériu interných ustanovení špecificky zameraných na ochranu vtákov.

– Posúdenie Súdnym dvorom

88 Pokiaľ ide o ÚOO Maltsch, Wiesengebiete im Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal a Untere Traun, zdá sa, že žiadna relevantná právna úprava nebola oznámená Komisii, ani nebola uvádzaná v rámci konania na Súdnom dvore. Preto výhrada Komisie týkajúca sa nedostatočnosti právnej úpravy týkajúcej sa týchto ÚOO je dôvodná.

89 Čo sa týka právneho režimu iných ÚOO, je potrebné konštatovať, že keďže Komisia neodôvodnila v konkrétnej situácii každého územia, v čom je takýto režim nedostatočný vo vzťahu k relevantným požiadavkám smernice o „vtáctve" a smernice

o „biotopoch“, svojimi nedostatočne podrobne vymedzenými tvrdeniami nepredložila dôkaz o dôvodnosti svojej výhrady, ktorá musí preto byť z tohto hľadiska zamietnutá.

90 Z toho vyplýva, že druhú výhradu týkajúcu sa situácie v spolkovej krajine Horné Rakúsko nemožno uznať v rozsahu, v akom sa týka ÚOO Maltsch, Wiesengebiete im Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal a Untere Traun.

Spolková krajina Vorarlbersko

– Argumentácia účastníkov konania

91 Komisia tvrdí, že platná právna úprava tejto spolkovej krajiny nestanovuje pre ÚOO špecifické ciele ochrany a zachovania, ani konkrétne opatrenia a ani povinnosti alebo zákazy. Pokiaľ ide konkrétne o ÚOO Klostertaler Bergwälder, Komisia zdôrazňuje nedostatočnosť ochrany, ktorú tomuto územiu poskytuje plán správy lesov prijatý vládou spolkovej krajiny Vorarlbersko. Čo sa týka ÚOO Verwall, je chránené špecifickým nariadením uvedenej vlády, ktoré obsahuje povinnosti, zákazy a ustanovenia, ktorých cieľom je ochrana a zachovanie lokality, ako aj v ňom uvedených chránených druhov, ale bolo prijaté až po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

92 Rakúska republika odpovedá, že na ÚOO Rheindelta, Lauteracher Ried, Bangser Ried a Matschels sa vzťahujú nariadenia o chránenom území zakazujúce opatrenia

a používanie, ktoré by zhoršili prírodné biotopy druhov, ktorým sú tieto územia vyhradené, alebo ktoré by spôsobili podstatný zásah vo vzťahu k týmto druhom. Pokiaľ ide o ÚOO Klostertaler Bergwälder, lesný plán, ktorý sa ho týka, bol pripravený so záväznou silou na základe poverenia orgánov na zrealizovanie ochranných opatrení, ktoré sú potrebné na zachovanie priaznivého stavu ochrany pre druhy vtáctva uvedené v prílohe I smernice o „vtáctve“, vyskytujúce sa v danej lokalite.

– Posúdenie Súdnym dvorom

93 Je potrebné uviesť, že článok 13 ods. 2 nariadenia o ochrane prírody (LGBl. č. 36/2003) stanovuje, že vláda spolkovej krajiny Vorarlbersko je povinná v potrebnom rozsahu prijať v súlade s ekologickými požiadavkami vo forme plánov riadenia alebo iných dokumentov, alebo rozhodnutím, alebo nariadením opatrenia údržby, rozvoja a ochrany daných území, na ktorých sa vyskytujú druhy vtáctva uvedené v prílohe I smernice o „vtáctve“.

94 Článok 14 uvedeného nariadenia stanovuje explicitne zákaz zhoršenia, kým článok 15 toho istého nariadenia stanovuje štúdiu dosahu a prípadne povinnosť povolenia vzhľadom na ciele ochrany, ktoré vyplývajú z požiadaviek týkajúcich sa stavu ochrany priaznivého pre prírodné biotopy a druhy uvedené v prílohe, ktoré sa zdajú rozhodujúcimi na účely označenia územia.

95 K tomu sa v prípade ÚOO Rheindelta, Lauteracher Ried, Bangser Ried, Matschels a Klostertaler Bergwälder pripájajú opatrenia uvedené Rakúskou republikou, ktoré sa uvádzajú v bode 92 tohto rozsudku.

96 V takomto kontexte vzhľadom na úvahy uvedené v bode 65 tohto rozsudku a vzhľadom na neexistenciu dôkazu o tom, že by si realizácia cieľov ochrany druhov vtáctva uvedených v článku 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“ vyžadovala v predmetnom prípade podrobnejšie ustanovenia, ako sú tie, ktoré boli prijaté v spolkovej krajine Vorarlbersko, musí byť výhrada Komisie zamietnutá v súvislosti s ÚOO uvedenými v predchádzajúcom bode tohto rozsudku.

97 Pokiaľ ide o ÚOO Verwall, nezdá sa, na rozdiel od ÚOO uvedených v bode 95 tohto rozsudku, že táto lokalita by mala osobitnú právnu ochranu v rámci lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Keďže okrem toho uvedená vláda prijala krátko po uplynutí tejto lehoty nariadenie zavádzajúce sériu špecifických ochranných opatrení, je v predmetnom prípade potrebné domnievať sa, že toto ÚOO nebolo dostatočne chránené až do prijatia týchto opatrení. V dôsledku toho je žaloba z tohto hľadiska dôvodná.

98 V dôsledku toho druhá výhrada v rozsahu, v akom sa týka situácie v spolkovej krajine Vorarlbersko, musí byť uznaná, pokiaľ ide o ÚOO Verwall.

Spolková krajina Tirolsko

– Argumentácia účastníkov konania

99 Podľa Komisie všeobecné nariadenie v platnosti v tejto spolkovej krajine nepreukazujú dostatočné postavenie ochrany pre ÚOO nachádzajúce sa v nej. Vláda spolkovej krajiny Tirolsko síce prijala nariadenie obsahujúce zoznam jedenástich území Natura 2000, ale tento akt neuvádza ani druhy chráneného vtáctva, ani ciele ochrany a zachovania, a ani podstatné pravidlá správania sa, ktoré sa by sa mali dodržiavať. Vzhľadom na neexistenciu špecifických cieľov ochrany boli tieto ciele nahradené všeobecne ochranou biotopov a vtákov uvedenou v štandardných technických tabuľkách údajov v súlade s § 14 ods. 11 zákona z roku 1997 o ochrane prírody v spolkovej krajine Tirolsko v znení z 12. mája 2004 (LGBl. č. 50/2004, ďalej len „TNSchG“). Komisia najmä tvrdí, že postavenie ochrany ÚOO Tiroler Lechtal je nedostatočné.

100 Rakúska republika uvádza, že prebratie smernice o „vtáctve“ a smernice o „biotopoch“ bolo zahrnuté v už vyvinutom systéme ochrany, ktorý zahŕňa najmä prírodné rezervácie, prírodné parky, územia ochrany krajiny, územia pokoja a chránené lokality. Toto prebratie spočívalo v tom, že sa spojili pravidlá týchto smerníc s existujúcimi pravidlami na územiach ochrany a doplnili sa. V týchto územiach ochrany boli stanovené mnohé zákazy, povinnosti a systémy povolení.

101 Na základe projektu prijatého v priebehu decembra 2004 všetky ÚOO spolkovej krajiny Tirolsko podliehajú koordinovanej správe, ktorej cieľom je realizovať ciele ochrany stanovené pre každé územie, ako aj zabezpečiť trvalo najmä ochranu druhov vtáctva

existujúcich v rámci každého dotknutého územia. Rakúska republika tvrdí, že prechodný režim stanovený v § 14 TNSchG garantuje dostatočnú ochranu ÚOO až do definovania cieľov ochrany špecifickým nariadením.

102 Žalovaný členský štát podrobne vysvetľuje režim ochrany uplatniteľný na ÚOO Tiroler Lechtal a tvrdí, že je dostatočný vzhľadom na smernicu o „vtáctve“ a smernicu o „biotopoch“.

– Posúdenie Súdnym dvorom

103 Je potrebné uviesť, že podľa § 3 ods. 9 bodu 9 TNSchG sú ciele ochrany definované ako zachovanie a obnovenie stavu ochrany pre druhy uvedené v prílohe I smernice o „vtáctve“, čo sú podľa § 4 ods. 2 toho istého zákona druhy prítomné v európskom chránenom území vtákov alebo ich biotopov.

104 Podľa § 14 ods. 3 TNSchG je vláda uvedenej spolkovej krajiny povinná stanoviť nariadeniami ciele zachovania pre každú lokalitu Natura 2000 a, ak je to potrebné, prijať ustanovenia a ochranné opatrenia potrebné na dosiahnutie pozitívneho stavu ochrany.

105 § 14 ods. 11 TNSchG stanovuje, že pokiaľ ide o prechodné obdobie predchádzajúce prijatiu týchto nariadení, ciele ochrany sú predbežne nahradené ochranou biotopov, ako aj divej fauny a flóry, kam patria aj vtáky uvedené v štandardných formulároch údajov.

106 Tento typ formulára, stanovený rozhodnutím Komisie 97/266/ES z 18. decembra 1996 o informačnom formulári pre navrhované lokality v rámci Natura 2000

(Ú. v. ES L 107, 1997, s. 1; Mim. vyd. 15/003, s. 162), v prípade ktorého je nesporné, že je podľa relevantnej právnej úpravy spolkovej krajiny Tirolsko uverejnený a môžu ho napadnúť tretie osoby, uvádza druhy vtáctva, ktoré odôvodnili klasifikáciu dotknutej lokality ako ÚOO. Okrem toho uvedený formulár obsahuje takisto okrem iného opis lokality, vnímanie jej kvality a dôležitosti, a to najmä so zohľadnením cieľov ochrany vyplývajúcich zo smernice o „vtáctve", ako aj posúdenie tejto lokality vo vzťahu ku každému z uvedených druhov.

107 Okrem toho je nesporné, že v každom ÚOO uvedenej spolkovej krajiny sú stanovené mnohé zákazy, povinnosti a povoľovacie konania, ktoré sú pre každé z týchto území doplnením k povinnostiam povolenia a všeobecným právnym zákazom.

108 Zo spisu teda napríklad vyplýva, že v prírodných rezerváciách je v zásade zakázaná výstavba, stavby budov alebo sietí, výstavba ciest a chodníkov a ich zväčšovanie alebo premiestnenie, odnos alebo usadzovanie zeminy na pozemkoch iných ako uzatvorených stavebných pozemkoch, vytváranie nových drevných porastov, pristávanie a vzlietavanie na vidieku, akýkoľvek vznik značného hluku, používanie hnojiva, toxických látok a motorových vozidiel. V ÚOO sa všeobecný zákaz vstupu pridáva k uvedeným zákazom.

109 Vzhľadom na vyššie uvedené sa nemožno domnievať, že sa preukázalo, že systém ochrany ÚOO platný v spolkovej krajine Tirolsko je nedostatočný vzhľadom na článok 4 ods. 1 alebo 2 smernice o „vtáctve" a článok 6 ods. 2 smernice o „biotopoch" v spojení s jej článkom 7.

110 Platí to najmä v prípade ÚOO Tiroler Lechtal, na ktorú sa vzťahuje takisto ochrana z titulu národného parku a ktorej časť, teda „Tiroler Lech", bola klasifikovaná ako prírodná rezervácia.

111 Závery uvedené v dvoch predchádzajúcich bodoch nemožno spochybniť okolnosťou, že § 14 ods. 3 TNSchG stanovuje, že vláda spolkovej krajiny Tirolsko je povinná stanoviť nariadeniami ciele ochrany pre každú lokalitu Natura 2000. Hoci je totiž možné takýto systém vylepšiť, nezdá sa, že by v predmetnom prípade bol už zavedený systém v tejto spolkovej krajine nedostatočný vzhľadom na požiadavky ochrany.

112 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť druhú výhradu v rozsahu, v akom sa týka situácie v spolkovej krajine Tirolsko.

113 Pokiaľ ide o ÚOO, v prípade ktorých sa v tejto veci konštatovalo, že nemajú dostatočné právne postavenie ochrany vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z relevantných ustanovení smernice o „vtáctve“ a smernice o „biotopoch“, Súdny dvor nemá k dispozícii informácie umožňujúce mu zistiť, či sa na druhy, pre ktoré uvedené ÚOO boli klasifikované, majú naraz vzťahovať odseky 1 a 2 článku 4 smernice o „vtáctve“ alebo len jeden z nich.

114 Je preto potrebné v tejto súvislosti odkázať na článok 4 smernice o „vtáctve“.

115 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je potrebné konštatovať, že Rakúska republika si tým, že:

— na základe ornitologických kritérií nevykonala správnym spôsobom označenie lokality Hanság v spolkovej krajine Burgenland ako ÚOO a vymedzenie ÚOO Nízke Taury v spolkovej krajine Štajersko v súlade s článkom 4 ods. 1 smernice o „vtáctve“ a

— neposkytla ÚOO Maltsch, Wiesengebiete im Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal a Untere Traun v spolkovej krajine Horné Rakúsko, ako aj ÚOO Verwall v spolkovej krajine Vorarlbersko právnu ochranu v súlade s požiadavkami článku 4 smernice o „vtáctve“ a článku 6 ods. 2 smernice o „biotopoch“ v spojení s článkom 7 tejto smernice,

nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z týchto ustanovení.

O trovách

116 Podľa článku 69 ods. 3 prvého pododseku rokovacieho poriadku Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania. Keďže v prejednávanej veci mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, je opodstatnené rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

117 V súlade s článkom 69 ods. 4 prvým pododsekom uvedeného rokovacieho poriadku Spolková republika Nemecko, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Rakúska republika si tým, že

— **na základe ornitologických kritérií nevykonala správnym spôsobom označenielokality Hanság v spolkovej krajine Burgenland ako územie**

osobitnej ochrany a vymedzenie územia osobitnej ochrany Nízke Taury v spolkovej krajine Štajersko v súlade s článkom 4 ods. 1 smernice Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva a

— **neposkytla územiam osobitnej ochrany Maltsch, Wiesengebiete im Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal a Untere Traun v spolkovej krajine Horné Rakúsko, ako aj územiu osobitnej ochrany Verwall v spolkovej krajine Vorarlbersko právnu ochranu v súlade s požiadavkami článku 4 smernice 79/409 a článku 6 ods. 2 smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín v spojení s článkom 7 tejto smernice,**

nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z uvedených ustanovení.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Európska komisia, Rakúska republika a Spolková republika Nemecko znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy